

De liefde van een dier

Mijn asiel bevindt zich, zo als die kraai vlieg, ongeveer 40 kilometer van Schiphol. Ik vond die uitdrukking van die kraai, die ik in Zuid Afrika heb geleerd, zo leuk en echt waar, dat ik het vaak gebruik. In Zuid Afrika vraagt men aan elkaar wat de afstand is van de ene plaats naar de andere. Als je een auto als vervoermiddel hebt, kan door het natuurlijke terrein de afstand vele malen groter zijn dan door de lucht. Vandaar dat men ook de kraai gebruikt om de werkelijke afstand aan te geven en de kilometers verschillen dan nogal.

Ik ben vaak op onze bekendste luchthaven geweest om de dierenstewards de nodige diergeneeskundige handelingen bij te brengen. Soms moet een binnenkomend toestel even wachten alvorens het veilig kan landen met een lading mensen en dieren en moet dan een rondje vliegen. Maar al te vaak pakt de piloot het Klaverblad Oudenrijn mee op zijn route en laat alle inzittenden van zijn toestel genieten van de "mierenhoop" van drukdoende auto's op de begane grond.

Als een vliegtuig met honderden naar de begane grond smachtende mensen, over mijn huis vliegt wil ik nog vaak mijn hand omhoog steken als groet aan de nieuwkomers. Eenmaal geland vragen de mensen aan de ontvangstbalie: "Welke gek stond daar net tussen al die dieren naar ons te zwaaien"? De balie medewerker antwoordt dan zo langs z'n neus weg, "O, dat was Roel"!

Het toeval wil nou net dat ik juist een aangereden zwaan had binnengekregen. Zo'n prachtig dier doet je altijd weer denken aan ons eens zo welvarende KLM, toen wij nog eigenaar waren! Toen kruisten dagelijks prachtige, op zwanen gelijkende, elegante toestellen ons luchtruim. Nu moet onze zwaan de Franse Marianne meedragen op haar reizen.

Maar hoe dan ook, op het moment dat er een grote zilveren vogel overvliegt, zit ik met een scalpel in mijn hand, wijdbreeds boven op een zwaan. De zwaan die daarnet was binnen gebracht met een manke poot, had geen manke poot maar gewoon een enorme zoolzweer aan haar middelvinger. Nu zeg ik het niet goed, want haar middelvinger zit echter aan haar vleugel. Het was dus in dit geval haar middenvoetsbeentje waar een enorme bult onder zat en die haar hinkend door het leven bracht. Mogelijk zagen de mannen zwanen zo'n abnormaal lopende zwanenvrouw niet zitten voor het nageslacht en verkozen ze een andere vrouwelijke soortgenoot met ook een zelfde vijftigduizend veren tellend verenkleed!

Gezeten op de, vol overgave gegeven, zwaan, zet ik het mes in de ontstoken bult. Voordat ik er op verdacht ben, spuit de pus al over mijn pols. Ik maak de wond verder open en het bloed begint zich aan te kondigen, een teken dat ik het, leven, van het dier heb bereikt. Ik verwijder de rottende en dode huiddelen, desinfecteer de wond en verlaat mijn onnatuurlijke zit op het dier. De zwaan verlaat haar nederige positie al blazend tegen mij en ik zie de zilveren vogel in de lucht verdwijnen naar de horizon. Het is ook voor de zilveren vogel dezelfde vraag als voor mijn zwaan, zullen we weer veilig kunnen landen?

De volgende dag gooi ik onverschillig wat broodresten in de richting van de door mij behandelde zwaan. In de eerste instantie denkt het dier, "Ik moet jou niet meer!" Als ik weg loop gaat ze toch op het voer af en de schapen denken mogelijk, "wat een raar dier". Ze blijven op een veilige afstand. De volgende dagen word het alsmaar beter. De zwaan loopt haar rondjes triomfantelijk door het asiel en haar zoolzweer is helemaal weg. Ze komt steeds dichterbij me en eet uit mijn hand. Na vier dagen verpleging zijn we vrienden voor het leven geworden en mag ik haar overal aanraken en strelen. Alles is goed en ik mag haar gerust optillen om een foto te laten maken van mij en haar!

Ongelooflijk hoe snel je het vertrouwen van een dier kunt verkrijgen. Heb ik vorige week zonder verdoving een gezwel verwijderd bij dit dier en nu is het net of het dier mij wil laten weten ... "Bedankt Roel".

Een dier heeft geen portemonnee bij zich om mij een financiële vergoeding te geven voor alle diensten die ik heb verleend aan hen. De zwaan beloofde mij meer dan duizend maal op haar manier. In mijn levenslange ervaring met dieren heb ik geleerd dat een dier de mens echt dankbaar kan zijn in de uitingen naar ons toe. Je moet er echter wel voor open staan! Sommige mensen hebben dat niet ... daardoor hebben we dierenasielen in ons land!

Hoewel ik na enkele weken verpleging van de zwaan de verliefdheid van haar kant naar mij toe wel degelijk zag groeien, vond ik toch dat ze zich bij haar soortgenoten moest voegen.

Op een mooie zondagochtend heb ik haar overtuigd van mijn liefde voor haar en de prachtige lange hals in mijn krachtige hand gegrepen. Ik duwde haar in een grote vervoersbox en plaatste haar in mijn auto. Ik ben gaan rijden naar een plaats waar zwanen het best overheen komen met onze natuur en haar daar losgelaten.

Eenmaal in het natuur water geduwd, keek de zwaan naar mij om. Het was net of het dier tegen me zei, "Wat doe je nou. Ik had het zo goed bij jou"!

Kon ik maar even met het dier praten. Ik had dan verteld. Jij hoort in onze natuur thuis. Zorg voor nakomelingen en laat de mensen weer genieten van jullie prachtige en noodzakelijke aanwezigheid in onze natuur. Terwijl het lieve dier van mij wegzwemt kijkt het nog even om. En hoe zit het dan met die vogelgriep die wij veroorzaken! Ik roep haar nog na terwijl ze in de avondschemering verdwijnt: "Dat valt wel mee hoor, wij zelf zijn de grootste verspreiders van dat virus, maak je geen zorgen"!

Mijn asielzwaan is weer terug in de natuur. Ik hoop dat zij nog eens over mijn dierenbedrijfje vliegt en tegen haar jongen zegt, "Hier beneden kun je altijd terecht als je problemen hebt. Ik ben daar ook ooit eens geweest en het is daar tof!"

SKUKUZA